

HEILIGE CHRISTOFFELPAROCHIE

GODS WOORD OP ZONDAG

Evangelie, overweging en andere berichten van het pastoresteam
nr. 235 – Zondag 22 september 2024 – 25ste zondag door het jaar B

Welkom!

Welkom bij onze nieuwsbrief. We vieren die weekend de 25ste zondag door het jaar. We hebben de voorbije zondagen gelezen dat de Heer en zijn Apostelen nogal wat rondreisden. Onvermijdelijk gebeurt er onderweg het één en ander. Er kunnen allerlei redenen zijn waardoor je elkaar even ‘voorbij loopt’. In het Evangelie wordt vandaag flink wat af gekibbeld. Het staat de HH. Apostelen niet fraai. Er valt nog veel te leren. En leren zullen ze! De Heer neemt in de hele discussie een verrassende wending, die ook ons veel te leren geeft. Want ook wij als Kerk van de Heer komen er vaak niet beter voor het daglicht dan de HH. Apostelen. De Heer leert ons dat heersen niet van toepassing kan zijn. Het gaat om dienen. Niet om de aandacht op jezelf te richten en het hoogste woord te voeren, maar om God op de eerste plaats en de naaste op de tweede plaats. De les uit het Evangelie van deze zondag is een praktische uitwerking en toepassing van het bekende dubbelgebod van de liefde. Om elkaar niet voorbij te lopen maar elkaar te dienen.

Gods Woord deze Zondag

Uit het heilig Evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus (9, 30-37).

In die tijd gingen Jezus en zijn leerlingen weg van de berg en trokken Galilea door; maar Hij wilde niet dat iemand het te weten kwam, want Hij was bezig zijn leerlingen te onderrichten. Hij zei hun: „De Mensenzoon wordt overgeleverd in de handen der mensen en ze zullen Hem doden; maar drie dagen na zijn dood zal Hij weer opstaan.” Zij begrepen die woorden wel niet maar schrokken ervoor terug Hem te ondervragen. Zij kwamen in Kafarnaüm en, eenmaal thuis, ondervroeg Hij hen: „Waar hebt ge onderweg over getwist?” Maar zij zwegen, want ze hadden onderweg een woordenwisseling gehad over de vraag wie de grootste was. Toen zette Hij zich neer, riep de twaalf bij zich en zei tot hen: „Als iemand de eerste wil zijn, zal hij de laatste van allen moeten wezen en de dienaar van allen.” Hij nam een kind en zette het in hun midden; Hij omarmde het en sprak tot hen: „Wie een kind als dit opneemt in mijn Naam neemt Mij op; en wie Mij opneemt neemt niet Mij op, maar Hem die Mij gezonden heeft.”

Ter overweging

Als we het Evangelie van deze zondag beluisteren is er nog geen sprake van rust en vrede. Niet alleen is de Heer nog altijd met de HH. Apostelen onderweg, van stad tot stad, maar ook hebben we HH. Apostelen onderling wat onenigheden. Bij de Heer zelf is er wel rust en vrede. Hij weet waar Hij mee bezig is, inclusief de moeilijkheden die het met zich mee brengt om oude woorden nieuwe betekenis te geven. Hij laat in het Evangelie van deze zondag zien hoe Hij omgaat met lastige situaties in de kleine groeiende christelijke kring. Niet de grootste of belangrijkste... maar de kleinste... Wie zo leeft, leeft met de Heer en zoals de Heer. Die leeft niet aan elkaar voorbij maar aan de twist voorbij. Toch klinkt het gekibbel nog luid in onze oren. De eerste, jongste kerk is weliswaar onderweg, met de Heer en met de HH. Apostelen, maar het gaat er vooralsnog aan toe volgens het ‘oude normaal’, d.w.z. zoals Joden onderling met elkaar kunnen kibbelen, zonder een duidelijke richting in te slaan. Hier zien we hoezeer onze kerk voortkomt uit het joodse volk, het oude en het nieuwe volk Gods onderweg is, maar het ‘*nieuwe normaal*’ nog niet gevonden heeft. Ze zijn nog wel ‘in’ de wereld en gaan ‘door’ de wereld maar zijn ook wel erg ‘van’ de wereld. Maar goed, zij zijn dan ook nog, met de Heer in hun midden, onderweg.

Je vraagt het nu wel af: Gaat het in onze tijd inmiddels beter? Als we rondkijken in de kerk van vandaag dan zien we dat we nog steeds een kwetsbare gemeenschap zijn. Toen in de jaren '60 het Tweede Vaticaans Concilie gehouden werd, bleek hoezeer de kerk verschillende partijen kenden. Ook de tijd erna, in de jaren '70 en '80 kende de Nederlandse kerk een diepe verdeeldheid, die alle gemeenschappen doortrok en uiteen trok. De wonden van die tijd zijn anno nu nog nauwelijks geheeld. Toch willen we samen optrekken als ‘*pelgrims van hoop*’ in deze tijd. Een belangrijk kenmerk van de Katholieke Kerk is, dat we elkaar niet snel loslaten. De verschillen kunnen groot zijn, in theorie en in praktijk, maar we willen wel één blijven. De HH. Apostelen blijven ook één, ondanks hun verschillen, ondanks de correcties die zo nu en dan (soms met scherpte) uitgesproken moeten worden.

Soms komt er ook een woord dat een verrassende wending geeft en dat helend werkt als de discussies te

hoog oplopen. Een Joodse vertelling vertelt ons dat er twee groepen waren die met elkaar twistten over een onderdeel in de liturgie. Moet je staan of moet je zitten? was de vraag. De ene zei dat het traditie was om te staan. De andere zei dat het juist traditie was om te zitten. Het gekibbel ging verder totdat zij hun toevlucht zochten bij een oude wijze Rabbi. “*Staan is toch onze traditie, niet waar?*” zei de ene groep, maar de Rabbi zei: “*Nee, dat is niet onze traditie*”. De andere groep riep meteen: “*Zie je wel, zitten is onze traditie!*”. Maar de Rabbi zei: “*Nee, dat is evenmin onze traditie*”. Allen waren verbaasd en vroegen: “*Wat is dan onze traditie?*”. “*Precies dit... dit is onze traditie*” zei de Rabbi. Hij doelde op discussie, op met elkaar blijven praten, dat was hun traditie.

De doorbraak in het gekibbel en de uitkomst in alle kwetsbaarheid komt in het Evangelie van vandaag van de Heer. Als de ware en goede Herder trekt Hij vooruit in de discussie, om uit de wildernis te komen, tot een zekere rust en vrede, maar ook met een onverwachte richting. Hijzelf is in Persoon de eenheid die de kerk wil zijn. Niet het gelijk van de ene of de andere, maar de Heer is het centrum van ons geloof en van onze kerk. Precies zoals Hij het kind in hun midden stelde. Door onverwacht dat kind in het midden te zetten, heeft de Heer meteen drie handgrepen om de discussie vlot te trekken: Hij trekt de aandacht weg van alle Apostelen. Niet de opvatting van de ene of van de andere, niet van persoonlijkheden, niet van het hoogste woord, maar iets anders, een kind. Het kind verbindt Hij vervolgens met Zichzelf en met de God van Israël. De Hl. Apostelen zijn belangrijk in de kerk, in de opbouw van de kerk, maar het gaat eens te meer om de Heer en zijn Blijde Boodschap, om God. Hiermee maakt de Heer ook meteen duidelijk dat in ons geloof en in onze kerk het niet gaat om heersen maar om

dienen, om het bewustzijn dat we afhankelijk zijn (van God en van elkaar), dat onze ijver in eerste plaats bepaald moet worden door naastenliefde en het verlangen naar God.

Hoe zullen we deze wijze les omzetten in onze geloofsgemeenschap en in onze dagelijkse bezigheden buiten de kerk, in de samenleving? Zomaar in het midden gaan staan is niet de bedoeling, zo voelen we nu wel aan. Zomaar het hoogste woord voeren, evenmin. Toch moeten er in een gemeenschap wel ‘*kar-trekkers*’ zijn, mensen die opstaan en het werk oppakken of verdelen, vanuit een roeping ofwel vanuit vrijwilligheid. Daarom trekken we uit dit Evangelie de les dat het in eerste plaats niet om onszelf gaat als wij in de gemeenschap naar voren treden om mee te werken in de gemeenschap. De aandacht moet niet naar onszelf uitgaan. In de tweede plaats trekken we de les dat God in alles het centrum moet zijn van ons werk en van onze organisatie. Wij zijn geroepen om medewerkers te zijn in de wijngaard, medewerkers met Gods genade en heil. De derde les is dat we gericht moeten zijn op God en op onze naaste. Om elkaar niet voorbij de lopen maar met elkaar op te trekken. Moge de Heer ons verlichten en versterken om deze lessen ons eigen te maken tot vrede en vreugde voor iedereen.

Gebod

God, wanneer de machtigen der aarde uw mensen bedreigen, bent U het die ons redt. In Jezus, uw Zoon en onze Heer, zien wij hoe U het opneemt voor de kleinen en de kwetsbaren. Heel uw Wet hebt U door Hem en met Hem en in Hem samengevat in het gebod van de liefde tot U en de naaste. Geef dat wij uw voorschriften onderhouden en zo met elkaar op weg gaan en eens het eeuwig leven binnengaan. Geef ons een onwankelbaar vertrouwen en laat ons in vreugde en verdriet belijden dat U de God van licht en leven en liefde bent. Laat ons inzien dat U óns dient door Jezus Christus, die met U leeft en regeert in de eenheid van de Heilige Geest, die met ons is in liefde en verbondenheid, in tijd en eeuwigheid. Amen.

Livestream vanuit Sint Nicolaasga

De viering vanuit St. Nyk wordt uitgezonden via de livestream op onze website. In het parochieblad vindt u daartoe dag en tijdstip.

Zou u deze Nieuwsbrief willen delen met wie hem niet kan ontvangen of wie geïnteresseerd is in ons geloof en in onze parochie? Wij wensen u een mooie en gezegende zondag!

*Mede namens pastor Annie Schothorst-Vos,
pastoor John De Zwart*

Voor de kinderen

Jezus wilde zijn leerlingen graag iets leren wat nog niemand anders mocht weten. Daarom reisden ze stiekem, en gingen ze andere mensen uit de weg. Het was dan ook geen leuk nieuws dat Jezus moest vertellen. Jezus vertelde dat de Mensenzoon gevangen zou worden genomen en zelfs gedood zou worden. Gelukkig zou de Mensenzoon na drie dagen ook weer opstaan uit de dood. De leerlingen snaptten niet goed wat Jezus toch allemaal aan het vertellen was. Ze hadden ondertussen door dat Jezus de Mensenzoon was. Maar waarom moest Jezus dood? En na drie dagen weer opstaan uit de dood, dat kon toch helemaal niet? Toch durfde geen van de leerlingen deze vragen aan Jezus te stellen. Toen Jezus verder liep begonnen de leerlingen te ruziën. Ze wilde weten wie de favoriete leerling was van Jezus, wie de beste leerling was, en wie juist geen goede leerling was. Toen de leerlingen en Jezus weer thuis waren riep Hij zijn leerlingen bij zich. Hij vroeg wat ze onderweg allemaal hadden besproken. De leerlingen waren een beetje geschrokken, en durfden Hem niet eerlijk te vertellen waar ze over hadden lopen ruziën. Maar Jezus wist wel waarover ze hadden lopen bekvechten! Hij zei tegen de leerlingen: “Luister nu heel goed naar Mij. De laatste zal de eerste zijn. Pas als je jezelf achteraan zet en eerst iedereen helpt, dan pas zal je belangrijk zijn.” Hij riep een kind bij Zich en zette het midden in de kring. “Wie echt naar dit kind kijkt en luistert, kijkt en luistert ook echt naar Mij, en wie echt naar Mij luistert, luistert ook naar God. Wat je voor de minst belangrijke mensen doet, doe je ook voor Mij.”

Wat zie je? Een blije vrouw of een droevige?

*Geheimpje... keer het blad maar eens om,
om het plaatje ondersteboven te bekijken!*

Gebed om van elkaar te leren

Goede God,
Ik ben een kind van U en daar ben ik heel erg trots op.
Ik leer veel van U en van Jezus door de verhalen uit de Bijbel.
Ik leer ook veel van de mensen om mij heen.
Maar soms maken we ook wel eens ruzie,
omdat we niet goed naar elkaar kijken en naar elkaar luisteren.
Wilt U mij helpen om in vrede te leven met alle mensen?
Leer mij om goed naar de Heer en naar andere te kijken en te luisteren
om nog meer van U en ook van anderen te leren?
Amen.